

αὐτὰς μοιχαλίδας. Ἡ Τιμάνδρα κατέλιπε χάριν τοῦ Φυλέως τὸν ἑαυτῆς σύζυγον Ἐγεμον, ἡ Κλυταιμῆστρα χάριν τοῦ Αἰγίσθου τὸν Ἀγαμέμνονα, ἡ Ἑλένη χάριν τοῦ Πάριδος τὸν Μενέλαον. Πρβ. Ἡσιόδ. ἀπ. 93 (ἐκδ. Rzach) καὶ Σχολ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 240. Ἐν τῷ ποιήματι τούτῳ περιείχετο καὶ ἡ ἐν Αὐλίδι θυσία τῆς Ἰφιγενείας, διότι κατὰ τὸν Παισανίαν 1, 43, 1 ἐλέγετο ἐνταῦθα περὶ τῆς Ἰφιγενείας ὅτι δὲν ἀπέθανεν, ἀλλὰ κατὰ τὰς βουλὰς τῆς Ἀρτέμιδος ζῆ ὡς Ἐκάτη. — Κατὰ τὸν Ἡσιόδον (ἀπ. 98 Rzach, Παισ. 2, 29, 4) ὁ Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος δὲν ἦσαν υἱοί, ἀλλ' ἐγγονοὶ τοῦ Ἀτρέως καὶ υἱοὶ τοῦ Πλεισθένου, ἡ δὲ Ἀναξίβια, ἡ σύζυγος τοῦ Στροφίου καὶ μήτηρ τοῦ Πυλάδου, ἀδελφὴ αὐτῶν.

Ἡ ἠθικὴ αἰτιολογία μερῶν τινῶν τῆς παραδόσεως καὶ ἡ συνάφεια ἀμαρτίας καὶ τιμωρίας διεμορφώθη περαιτέρω ἐν τῇ μελικῇ ποιήσει. Περὶ τοῦ μελικοῦ ποιητοῦ **Ξάνθου**, ὄντος ἀρχαιότερου τοῦ Στησιγόρου, μαρτυρεῖ ὁ Μεγακλείδης παρ' Ἀθην. 12, 513 A, ὅτι ὁ Στησιγόρος τὸ ποίημα αὐτοῦ Ὀρέστειαν ἠρύσατο ἀπὸ τῆς Ὀρεστείας τοῦ Ξάνθου. Ἐν τῇ ποιήσει ταύτῃ τοῦ Ξάνθου ἐφέρετο, ὡς φαίνεται, τὸ πρῶτον τὸ ὄνομα Ἡλέκτρα. Ὁ Αἰλιανὸς Ποικ. ἰστ. 4, 26 διηγεῖται, ὅτι κατὰ τὸν Ξάνθον ἡ Ἡλέκτρα τὸ πρῶτον ἐκαλεῖτο Λαοδίκη, εἶτα δὲ ἄγαμος (ἄλεκτρος) μετὰ τὸν φόνον τοῦ πατρὸς διαμένουσα καὶ διάγουσα ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Αἰγίσθου βίον ἄθλιον μετωνομάσθη ὑπὸ τῶν Ἀργείων Ἀλέκτρα (Ἡλέκτρα). Ἡ εἰδησις αὕτη συντελεῖ πῶς εἰς βεβαίωσιν τῆς προηγουμένης ὑπὸ τοῦ Μεγακλείδου μαρτυρουμένης. Γινώσκοντες, ὅτι ὁ Εὐριπίδης πολλαχῶς μετωχέτευσεν ἐκ τῆς ποιήσεως τοῦ Στησιγόρου, δυνάμεθα, ἐὰν ἡ ἐτυμολογία αὕτη τοῦ ὀνόματος τῆς Ἡλέκτρας ὑπῆρχε καὶ παρὰ Στησιγόρῳ, πιστεύοντες τῷ Σχολ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 22 «οὗτος Ἰφιγένειαν τὴν Ἰφιάνασσαν καλεῖ, Ἡλέκτραν δὲ τὴν Λαοδίκην διὰ τὸ πολυχρόνιον ἴσως τῆς παρθενίας οἶον ἄλεκτρος τις οὔσα ὡς οὗτος φησιν (στίχ. 72) «παρθένη μακρὸν δὴ μῆκος Ἡλέκτρα χρόνου» νὰ ὑπολάβωμεν ὅτι ὁ Εὐριπίδης παρηνίζατο ἐκείνην τὴν ἐτυμολογίαν.

Ἡ σχέσις τοῦ Στησιγόρου πρὸς τὸν Ξάνθον(1) καὶ τὸν Ἡσιόδον δὲν δύναται νὰ ὀρισθῇ ἀκριβῶς, πάντως ὅμως ἐπὶ τὴν ἀντίληψιν καὶ μεταχείρισιν τοῦ μύθου, καθὰ καὶ ἐπὶ τὴν ποίησιν τοῦ Αἰσχύλου,

(1) Τὸ ἀπορρῖψαι τὴν μαρτυρίαν τοῦ Μεγακλείδου ὡς ἀνυπόστατον ψευδολόγημα καὶ ὑπολαβεῖν τὴν Ὀρέστειαν τοῦ Ξάνθου ἤτοι ὡς μὴ ὑπάρξασαν ἢ ὡς περιπεσοῦσαν μετ' οὐ πολὺ εἰς λήθην, καθὰ διατείνεται ὁ Robert, Bild und Lied σελ. 173 κέ. λέγων ὅτι ποιητής, οἷος ὁ Στησιγόρος, δὲν ἠδύνατο νὰ καταστῇ ἔνοχος κλοπῆς μετοχτεῦσιν εἰς τὴν Ὀρέστειαν αὐτοῦ τὴν Ὀρέστειαν τοῦ Ξάνθου, εἶναι τολμηρὰ καὶ παρακεκινδυνευμένη εἰκασία. Βεβαίως ἡ μομφὴ κλοπῆς παρὰ τῇ μεθόδῳ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν δὲν εἶναι δικαία.